

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 140/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť E. B., K., zastúpenej advokátom JUDr. J. F., K., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 1/2007 z 3. mája 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. B. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2008 doručená sťažnosť E. B., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. F., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžf 1/2007 z 3. mája 2007.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľke bola rozhodnutím Colného úradu K. (ďalej len „colný úrad“) č. k. 76/2446/2004-T z 11. novembra 2004 uložená pokuta 10 000 Sk za porušenie daňových predpisov, ktoré bolo zistené počas kontroly vykonanej v rámci colného dohľadu colníkmi colného úradu 3. novembra 2004, keď bolo pri kontrole príručnej batožiny sťažovateľky nájdených 180 ks cigariet neoznačených na spotrebiteľskom balení slovenskou kontrolnou známkou, ktorých spôsob nadobudnutia v súlade s daňovými predpismi sťažovateľka nevedela preukázať.

Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „colné riaditeľstvo“) rozhodnutím č. 63709/2005 zo 4. októbra 2005 v odvolacom konaní zmenilo výrok napadnutého rozhodnutia tak, že vo výrokovej časti namiesto ustanovenia § 41 ods. 5 zákona č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 106/2004 Z. z.“) uviedlo ustanovenie § 41 ods. 3 zákona č. 106/2004 Z. z. O odvolaní bolo rozhodnuté takmer po roku od jeho podania.

Sťažovateľka napadla právoplatné rozhodnutie colného riaditeľstva žalobou o preskúmanie zákonnosti, ktorú Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 1 S 12/2006-78 z 23. novembra 2006 zamietol. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sžf 1/2007 z 3. mája 2007 rozsudok krajského súdu potvrdil. Rozsudok najvyššieho súdu bol sťažovateľke podľa jej tvrdenia doručený v prvej polovici novembra 2007. Podnetom adresovaným Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) z 27. decembra 2007 sa sťažovateľka domáhala podania mimoriadneho dovolania podľa § 243e Občianskeho súdneho poriadku proti rozsudku najvyššiemu súdu. Prípisom zo 14. januára 2008 jej bolo oznámené, že podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) vo veciach správneho súdnictva nie je prípustné.

Sťažovateľka sa domnieva, že rozhodnutia v danej veci vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia ustanovení zákona č. 106/2004 Z. z. a zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných

orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“). Podľa jej názoru sa nemohla stať daňovým subjektom a nemohla sa dopustiť ani porušenia daňových predpisov. Poukázala na to, že cigarety neuvádzala do daňového obehu, nepredávala ich a pôvod a spôsob ich nadobudnutia preukázala na mieste, kde bol predávajúci tiež zadržaný. Pri posudzovaní otázky držby je podľa jej názoru potrebné postupovať analogicky podľa ustanovenia § 14a zákona č. 511/1992 Zb., ktoré pojednáva o nákladoch spojených so skladovaním a zničením prepadnutého tovaru alebo veci. Podľa tohto ustanovenia náklady uhrádza fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá prepadnutý tovar predávala, prepravovala alebo skladovala, z čoho vyplýva, že daňovým subjektom a aj daňovým dlžníkom je len ten, kto predáva, prepravuje, alebo skladuje tovar, alebo veci mimo voľný obeh. Sťažovateľka nič nepredávala, neprepravovala ani neskladovala.

Postup colných orgánov a súdov obidvoch stupňov považuje sťažovateľka za nespravodlivé konanie, ktorým došlo k porušeniu označených základných práv. Za zbytočný prieskum označila doručenie rozsudku najvyššieho súdu po viac ako šiestich mesiacoch od jeho vyhlásenia. Preto žiada, aby ústavný prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol týmto nálezom:

„1. V konaní Najvyššieho súdu SR zo dňa 3. 5. 2007, č. k. 3 Sžf 1/2007 bolo porušené právo E. B. v nerešpektovaní jej ľudských práv a základných slobôd.

2. Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 3. 5. 2007, sp. zn. 3 Sžf 1/2007 a vracia mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. E. B. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 300 000,- Sk (slovom tristotisíc slovenských korún), ktoré je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od doručenia nálezu.

4. Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť náhradu trov konania E. B. z titulu trov právneho zastúpenia v sume 6 720 Sk na účet právneho zástupcu JUDr. J. F., advokáta, vo (...) K., č. ú. (...) do jedného mesiaca od doručenia nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je podanie sťažnosti v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03). Podanie sťažnosti po uplynutí uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 1/2007 z 3. mája 2007, ktorý bol podľa zistenia ústavného súdu doručený právnomu zástupcovi sťažovateľky 9. novembra 2007, a týmto dňom aj nadobudol právoplatnosť. Sťažnosť ústavnému súdu sťažovateľka podala

8. apríla 2008, teda zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ sťažovateľka spája začiatok lehoty na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy s doručením vyrozumienia generálnej prokuratúry o nevyhovení jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom, treba uviesť, že ústavný súd nepovažuje podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorého vyčerpanie je podmienkou podania sťažnosti na ústavnom súde, a preto na jeho podanie nie je možné prihliadať z hľadiska plynutia lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde (I. ÚS 134/03).

Pretože oneskorené podanie sťažnosti je neodstrániteľným nedostatkom procesnej podmienky v konaní pre ústavným súdom (IV. ÚS 36/03), ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2008